

АДКАЗНЫЯ ЗА ПАРАДАК

(Заканчэнне. Пачатак на 1-й стар. «МС».)

Але больш за ўсё ўразілі драўляныя слупы ліній электраперадач. Можна смела здымаць кіно ваенных гадоў без дэкарацый. Гардзееў сцвярджае, што слупам амаль 70 гадоў. Кажа, што сёлета зімой жыхары вуліц Адэскай і Валгаградская неаднойчы заставаліся без святла. Аварыйная брыгада самі былі ў шоку: на гэтыя апоры страшна глядзець, не тое, што на іх ўзбірацца. «Звярталіся ў арганізацыю, якая іх абслугоўвае, а нам пішуць — апоры ў нармальным стане», — абуралася Віталь Фёдаравіч.

У іншага пасля такіх адказаў рукі б апусціліся. Толькі не ў яго.

Найлепшыя памочніцы яму — Ірына Панцакова і Наталля Суслава. Ад пільнага вока грамадскіх кантралёраў нішто не схавалася.

«Губернатар» Падгорнай

Аляксандр Пікуля — наогул легендарная асоба. 16 жніўня будзе 11 гадоў, як ён узначальвае вулічкам, а наогул грамадскі працай займаецца 12 гадоў. Сваёй прынцыповасцю, як той казаў, «дастаў» усіх чыноўнікаў. Нават журналісты могуць пазайздросціць яго базе даных. У натаўнкі — нумары мабільных тэлефонаў першых асоб мясцовай улады. І яны ахвотна вядуць з ім размову.

Аляксандр Пікуля ў справах заўсёды першы.

Дарэчы, першым сваім памочнікам Аляксандр Васільевіч лічыць «Звязду».

— У ліпені, 13 гадоў таму, быў сур'ёзны сход, на які мы запрасілі ўсіх кіраўнікоў, — прыгадвае ён той знакавы дзень. — Падставай стала тое, што адмянілі аўтобус №15 і ён сем гадоў не хадзіў, што дарогі былі дрэнныя... Кіраўнікі нас праігнаравалі, а вось карэспандэнт «Звязды» — не. Калі закончыўся сход, а прыйшло на яго чалавек 500, сабралі подпісы і адправілі ў газету. Праз некалькі дзён атрымалі адказ, што скарга ўзятая на кантроль і лісьмо накіравана ў гарвыканкам для прыняцця мер. Прыехаў мэр горада, сустрэўся з нашымі ветэранамі вайны і паабяцаў, што будзе пакладзены асфальт. З таго часу «Звязда» — наш сябар назаўжды.

У мікрэзоне Падгорная-Падніколле 7 вуліц і 28 завулкаў, дзе жыве прыкладна 2700 чалавек. І трэба сачыць, каб усюды быў парадак.

— Атрымалася так, што я стаяў ля вытокаў стварэння вулічнага камітэта, — расказвае Аляксандр Пікуля. — У нас была моцная каманда з 10 актывістаў. Вызначыліся з праблемай і пайшлі «ваяваць». Праводзілі суботнікі, ліквідавалі ўсе звалі. Спеццатпрадпрыемства на працягу паўгода выдзяляла нам транспарт — па 16-17 машын у месяц смесця вывозілі. Нават камунальнікі былі ўражаны.

Як толькі скончылі са смеццем, пачалі займацца бяспекай людзей. Бо, як толькі нам паклалі асфальт, свае ж пачалі насіцца на машынах з шалёнай хуткасцю. Паклалі

7 ляжачых паліцэйскіх, каб неяк стрымаць ліхацоў. Потым узяліся за асвятленне. Ліхтары тады свяцілі толькі на цэнтральных вуліцах. Наша Падгорная звязана з «вялікай зямлёй» сямя лесвіцамі. Нават там не было асвятлення. Але ж мы дабіліся свайго. Потым сталі патрабаваць, каб нам новыя электралініі зрабілі.. Хадзілі на прыёмы па 20-30 чалавек. І — «прабілі». Паставілі нам 2 новыя электрападстанцыі. Людзі мяне пачалі жартам губернатарам называць. Маўляў, усяго, што трэба для народа, дабіваецца.

Скарочаны маршрут — нерэнтабельны

Зусім нядаўна ўзнікла новая праблема. З 1 красавіка маршрут № 39 скарацілі да прыпынку «Чыгуначны вакзал». Праз 40 дзён пасля таго, як гэта адбылося, маршрут аднавілі. Але чаго гэта каштавала!

— Напярэдадні перамен, 30 і 31 сакавіка, я ездзіў на аўтобусе, лічыў, колькі пасажыраў у салоне, — расказвае актывіст. — 1 красавіка таксама з 6.00 да 13.30 не выходзіў з аўтобуса. Параўнаў, колькі чалавек ездзіць па скарочаным маршруце, і прыйшоў да высновы, што ад такой «эканоміі» адны страты. З вакзала аўтобус ехаў пусты, бо там іншага транспарту шмат. А ля прыпынку «30 гадоў Перамогі» знаходзіцца прадпрыемства «Магатакс», туды шмат людзей ездзіла. Усе яны актыўна карысталіся гэтым аўтобусам. Мы сталі патрабаваць усё вярнуць. Улады паглядзелі, што мы не перабольшваем, і пайшлі насустрач. З 11 мая аўтобус зноў курсіруе па ранейшым маршруце.

Аляксандр Пікуля сцвярджае, што, калі б не жыхары, якія яму цалкам давяраюць і ва ўсім дапамагаюць, ужо б даўно падаў у адстаўку. Летас хацеў адмовіцца ад абавязкаў — не далі. Трошай старым вулічкамаў не плацця, затое ўзнагарод шмат — 16 ганаровых граматаў у актыве. А назву вулічнага камітэта, якім кіруе Пікуля, з дошкі гонару 5 гадоў не здымалі.

Нават следчым спатрэбілася

У такой справе, як старшыня вулічкама, без спецыяльных кніг уліку не абійсцяся. Віталь Гардзееў піша яшчэ першую па ліку, а ў Аляксандра Пікулі іх цэлы стос. Там пазначаны даты зваротаў, адказы на скаргі, водгукі і нават фотаздымкі з афіцыйнымі дакументамі.

Аднойчы Следчы камітэт па Магілёўскай вобласці звярнуўся па дапамому, каб прасачыць падзеі адной гучнай справы. Калі ў горадзе ўмацоўвалі берагі Дзебры, узніклі сур'ёзныя пытанні па гэтым праекце. Кнігі Пікулі сталі добрым матэрыялам для следства, паколькі там былі паэтапна распісана, хто і што рабіў. Ды яшчэ з фота.

— Не ўсім дабаецца мая дзейнасць, — не ўтойвае Аляксандр Васільевіч. — Нават сярод мясцовых жыхароў ёсць такія, хто глядзіць коса. Людзі неяк паскардзіліся, што сусед імхом, мякка кажучы, зарос. Я яму адзін раз нагадаў парадак навесці, другі, а потым пайшоў да мясцовых улад і папрасіў дапамогі. Прыехала санстанцыя і прыняла меры. Затое іншым была навука.

А яшчэ ён прыдумав такую «фішку»: кожны Новы год і 8 сакавіка вынішвае са святкам жыхароў. Акрама таго, што вынішаванні вывешваюцца на прыпынках і ў крамах, іх яшчэ з поштай разносяць па дамах. Ён жа першым раздрукаваў для насельніцтва графік руху мясцовага аўтобуса — накледам 800 штук. А колькі было прыкладаў, калі Пікуля для іншых рабіў тое, што некаторыя для сябе ўжо не зробіць. Аднойчы бура дах пазывала з дамоў, дык ён разам з пацярпелымі хадзіў па кабінетах, вадзіў людзей, калі адказныя асобы не рэагавалі, выбіваў грошы на рамонт.

— Актыўным быць жыццё прымусліла, — сціпла кажа ён. Калі ведаеш, што маеш рацыю, ніхто не можа перашкодзіць дабіцца станоўчага выніку.

zigulya @ vziavda.by

ПАМЯЦЬ У СПАДЧЫНУ

Абавязкова трэба паспець...

Невялікі аграгарадок Копці, што недалёка ад Віцебска, у апошнія 30 гадоў стаў вядомым на прасторах не толькі былога Савецкага Саюза, але і далёкага замежжа. Прыязджалі сюды госці з Кубы і ЗША, дэлегацыі з Францыі і Германіі, Бельгіі і Чэхіі. Экскурсійнымі аўтобусамі і ўласнымі аўтамабілямі людзі дабіраюцца ў Копці, імкнучыся наведаць памятны воінскі мемарыял, узведзены рукамі нястомнага крэйзнаўцы, ветэрана Вялікай Айчыннай вайны, падпалкоўніка ў адстаўцы Віктара Дзямянавіча Цярэшчанкі і яго добраахвотных памочнікаў.

Былы франтавік сам праводзіць экскурсіі, сустракае родных і блізкіх увекавечаных тут савецкіх салдат і афіцэраў, якія загінулі ў барацьбе з нямецка-фашысцкімі акупантамі. Як заўважае ветэран, адрасы наведвальнікаў воінскага мемарыяла цяжка нават пералічыць: Варкута, Волагда, Горна-Алтайск, Іркуцк, Калінінград, Масква, Санкт-Пецярбург, Выбарг... Сібір, Урал, Казахстан, Татарстан, Дагестан, востраў Сахалін і інш. Вызваляючы ад фашыстаў Копці і навакольныя населеныя пункты, тут злажылі галовы воіны з усіх куткоў нашай былой бязмежнай Радзімы.

Хто ж ён такі, Віктар Цярэшчанка? Звычайны беларускі хлопец з вёскі Альгова Віцебскага раёна, які пасля заканчэння сямігадкі ў 1940-м паступіў у фельчарска-акушэрскую школу, але не скончыў яе, бо пачалася вайна. Каб не быць вывезеным у рабства ў Германію, Віктар і трое яго сяброў-аднавяскоўцаў збеглі ў Міхалёўскі лес, у партызанскі атрад, якім камандаваў даваенны старшыня сельсавета Шамшура. Зімой 1943 года пачалася карная аперацыя гітлераўцаў. На вачах хлопца спалілі ў зямляніцы мясцовых жыхароў. Па мільніцы полі, па балотце ён перайшоў лінію фронту і пасля правёркі быў залічаны чырвонаармейцам.

На мемарыяле — ветэран (справа) з генералам арміі, прэзідэнтам Акадэміі ваенных навук Расійскай Федэрацыі Максімам Ахметавічам Гарэвым, які ў складзе 33-й арміі вызваляў Копці і недалёка адсюль быў паранены.

Ад украінскай Жмерынкі прайшоў з баямі Сандамірскі плацдарм, вызваляў Кракаў, Асвенцім, Дамброўскі вугальны басейн, фарсіраваў пад кулямі Нэйсе, Одрэ, Шпрэе, гнаў гітлераўцаў з Брэслаў, браў Берлін і Дрэздэн... Вайна для яго скончылася 12 мая 1945 года ў раёне чэшскіх Рудных гор. За ўдзел у барацьбе з фашыстамі атрымаў ордэн Айчыннай вайны, медалі галовы воіны з усіх куткоў нашай былой бязмежнай Радзімы.

Менавіта Віктар Дзямянавіч стаяў ля вытокаў стварэння таварыства аховы помнікаў гісторыі і культуры вобласці. Прымусліў былі франтавік панеравацца некаторых чыноўнікаў, калі вельмі заўзятая заняўся справай. У першую чаргу забараніў знішчаць бульдозерам рэшткі ўзварванага Дабраўшчанскага храма (помнік XII стагоддзя), заручыўшыся падтрымкай навукоўцаў з Інстытута археалогіі АН СССР. Руіны закансервавалі. (Цяпер храм на беразе Дзвіны адноўлены.) Вызначыў Цярэшчанка і межы рэпінскай сядзібы ў Здраўнёве. Аказваецца, менавіта тут блізка да паверхні зямлі размяшчаюцца даламіта-

выя паклады, да іх лёгка дабрацца. «Не чапаць, нічога не раскопваць!» — заявіў катэгарычна. Так што дзякуючы Віктару Дзямянавічу мы маем сёння і адноўлены Дабраўшчанскі храм, і прыгожую мясцінку — музей-сядзібу сусветна вядомага мастака.

Так склаўся жыццё, што пасаду старшынё таварыства даваўся пакінуць. Цярэшчанка пайшоў працаваць электрагазаваршчыкам у ПМК, потым яго накіравалі на будаўніцтва эксперыментальна-лакавальнага пасёлка Копці. Працаваў газаваршчыкам, слесарам. Атрымаў у Копцях кватэру і прапіску. І з 1974 года стаў сельскім жыхаром...

Былы франтавік, з'яўляючыся старшынёй савета ветэранаў, у свой час (сярэдзіна 1980-х) аб'явіў усіх пенсіянераў сельсавета, азнаёміўся з іх жыццём-быццём, распытаў пра праблемы, патрэбы... Віктар Дзямянавіч зацікавіўся і падзеямі, якія адбываліся ў час Вялікай Айчыннай вайны ў навакольных вёсках. Вывучаў архівы. Разам з былым легендарным партызанскім камбрыгам Данілам Райцавым пераканаў дырэктара саўгаса «Лучоса» Генадзя Корбана насыпаць на беразе возе-

ра Курган баявой славы, на якім устанавілі танк Т-76, падораны міністрам абароны Беларусі. Пазней дзякуючы пошукавікам побач з курганам у 13 брацкіх магілах былі перапахаваны астанкі амаль чатырох тысяч загінуўшых савецкіх воінаў!

На памятным воінскім мемарыяле імя Ленінскага камсамола Беларусі ў аграгарадку Копці знаходзіцца звыш 80 помнікаў і памятных знакаў, якія на працягу 30 гадоў стваралі сваімі рукамі франтавікі Цярэшчанка. Сярод іх — помнікі Героям Савецкага Саюза Пятру Антонавічу Галецкаму і Георгію Сцяпанавічу Грыгор'еву, якія на каплянскай зямлі паўтарылі подзвіг Аляксандра Матросова; памятны знак лётчыкам французскага авіяцыйнага знішчальнага палка «Нармандыя — Нёман», што вызвалялі Віцебшчыну ад фашыстаў у час аперацыі «Баграціён» у 1944 годзе. На мемарыяле ўстаноўлены памятныя знакі двум сынам І.В. Сталіна — Якаву Джугашвілі і Васілю Сталіну, якія ваявалі на гэтай тэрыторыі (Якаў — у 1941 годзе, Васіль — у 1944-м). Нікога не пакіне раўнадушным помнік урачу Ганне Мікалаеўне Мамоनावай, расстралянай акупантамі разам з трыма дзецямі за тое, што ратавала савецкага лётчыка.

Дарэчы, кошт узведзеных помнікаў за 1997—1999 гады склаў 224 896 000 рублёў. І гэта без дапамогі з дзяржаўнай казны. Падлік рабіўся з выпадку перадачы мемарыяла на баланс саўгаса «Лучоса». Пазней ніхто адзінкай работ не займаўся. А трэба было б.

...У сярэдзіне сакавіка Віктар Дзямянавіч адсвяткаваў 90-годдзе. І найлепшым падарункам для сябе палічыў бы выраб 16 пліт з пералікам на іх 1175 прозвішчаў салдат і камандзіраў, якія загінулі пры вызваленні пасёлка Копці ў снежні 1943 года. 70 мільёнаў рублёў ён ужо сабраў, неабходны яшчэ 42 мільёны. Яму абавязкова трэба паспець увекавечыць памяць тых, хто аддаў жыццё за нас.

Таццяна КУЗЬМІЧ.

г. Віцебск.

ДЗЕНЬ ЗА ДНЁМ

НЯПРОСТЫ «ЧАЛАВЕЧЫ ФАКТАР»,

або Некаторыя аспекты работы з насельніцтвам двух сельскіх Саветаў

Яны стаялі на ўліку сем'яў, дзе дзеці знаходзяцца ў сацыяльна-небяспечным становішчы, многія гады. Воляга адна гадвала траіх дзяцей. І не скажаць, каб злоўжывала спіртным, не скажаць, каб на працу не хадзіла... Але за дзецімі жанчына зусім не глядзела. У доме пасяліліся вечны кавардак і антысанітары. Малы часта быў недагледжаны, абый-як апрануты, у садок хадзіў не заўсёды...

Калі дзяўчынка становіцца мамай

— За апошняю саломінку хапаліся, каб не забіраць дзяцей, пакінуць іх у сям'і, — расказвае старшыня **Святланскага сельскага Савета Святлана ГАНГАЛА**. — Разумелі, што накіраванне дзяцей у адпаведныя ўстановы стане крайняй мерай. Выходзіць, не маці змагалася за гэтую сям'ю, а мясцовыя ўлада, грамадскасць. І сям'я існавала.

Ды год таму сярэдняя дачка Волягі, пятнацігадовае Наташа, нарадзіла сына. Яшчэ да яго нараджэння, калі дзяўчынка чакала дзіця, сям'ю наведвалі спецыялісты аддзела адукацыі. Паўстаала пытанне аб тым, што не маюць пасля нараджэння паездзе ў дзіцячы дом. І Воляга нібы схамянулася. Цяпер ужо яна прасіла дапамогі і пара-

Святлана Гангала.

ды. Тады старшыня сельсавета звярнулася да евангельскіх хрысціян-баптыстаў, якія жывуць у Батчы, з просьбай дапамагчы. Яны адклікнуліся, купілі фарбу, шпалеры — усё, што трэба для рамонтна дома. Рамонт рабілі, здаецца, ўсёй грамадой. Прышлі дапамагаць нават аднакласнікі малалетняй будучай мамы. Словам, да часу нараджэння хлопчыка дом стала не пазнаць. Воляга аформіла аплукнаства і пайшла ў дэкрэтны водпуск.

40-гадовая жанчына пачала не толькі даглядаць унука, але зусім па-іншаму стала клапаціцца пра сваіх дзяцей. Цяпер малодшы сын, другакласнік, хадзіць у школу чысты і акуртаны, з падрыхтаванымі ўрокамі. Старэйшая дачка рэгулярна

наведвае заняткі ў будаўнічым ліцэі і рыхтуецца працаваць па набываў спецыяльнасці. А сярэдняя, маленькая мама, узялася за вучобу, наведвае ўрокі ў вярчэрняй школе і мае намер пасля атрымання атэстата вучыцца дамаі. Сям'ю знялі з ўліку сацыяльна-небяспечнага становішча дзяцей. І ўсё ў іх цяпер добра.

Падзяка ад бабы Веры

Робота з людзьмі — самы галоўны напрамак дзейнасці мясцовай улады, лічыць старшыня **Святланскага Савета. Асабліва** клопату не толькі патрабуюць, але і заслугуюць адзіночка састарэлыя людзі. Такіх у Батчыным сельсавеце шмат чалавек. Разам са Святланай Сямёнаўнай заяджаем да 86-гадовай Веры Мікітаўны Дзенісюк.

Баба Вера самастойна выйшла на ганак падыхаць паветрам, што бывае пры яе самаадчуванні нячаста. Жанчына перасоўваецца па хаце з дапамогай табурэткі — баяліць ногі. Гісторыя яе жыцця амаль тыповая для такіх людзей. Бабуля аформіла дамохад. Аднаым словам, такія людзі ў пастаянным полі зроку мясцовай улады.

У вёсцы —

чатыры жанчыны

З гэтага ж пачаў свой расповед пра работу з насельніцтвам і **старшыня Гарадзецкага сельскага Савета Дзмітрый МІРОНЕНКА**. На тэрыторыі адміністрацыйна-тэрытарыяльнай адзінкі зна-

Грамадскі савет: **ГЕРАСИМОВІЧ С.М.**, старшыня Пастаяннай камісіі Савета Рэспублікі Нацыянальнага сходу Рэспублікі Беларусь па рэгіянальнай палітыцы і мясцовым самакіраванні; **АСКЕРКА Ю.В.**, адказны сакратар Савета па ўзаемадзеянні органаў мясцовага самакіравання пры Савеце Рэспублікі Нацыянальнага сходу Рэспублікі Беларусь.

Заснавальнікі: Савет Рэспублікі Нацыянальнага сходу Рэспублікі Беларусь, Палата прадстаўнікоў Нацыянальнага сходу Рэспублікі Беларусь, рэдакцыйна-выдавецкая ўстанова «Выдавецкі дом «Звязда».

Дырэктар — галоўны рэдактар **КАРЛЮКЕВІЧ Аляксандр Мікалаевіч**. Адказная за выпуск **КАРПЕНКА Н.У.**

НАВУМЕНКА А.В., старшыня Нараўлянскага раённага Савета дэпутатаў; **СУШЧАНКА М.Л.**, старшыня Глушанскага пасялковага Савета дэпутатаў **Бабруйскага раёна**.

Выдавец — Рэдакцыйна-выдавецкая ўстанова «Выдавецкі дом «Звязда»

АДРАС РЭДАКЦЫІ:

220013, г. Мінск, вул. Б. Хмяльніцкага, 10-а.

УЗРОВЕНЬ

Крупец аб'яднаўся і... папрыгажэў

Крупецкі сельсавет Добрушскага раёна на Гомельшчыне па леташніх выніках прызнаны найлепшым па добраўпарадкаванні. **Алена Пянькова, яго кіраўнік, гаворыць, што адметнасць Крупца — яго ж складанасць. А справа ў тым, што аграгарадок стаіць на ярах. Прыводзіць у парадак іх крутыя берагі — справа не з лёгкіх.**

— Раней у старыя яры жыхары часам выкідалі бытавое смецце. Работнікі сельвыканкама стыхійнае звалкі прыбіралі, а парушальнікаў, які крыміналісты, час ад часу знаходзілі — па слядах, якія тыя пакідалі на месцы «злачынства»: зрэдку ў кучы хламу трапіцца квітанцыя ці нешта яшчэ адметнае. Між тым па кожнай вуліцы двойчы на месяц праезджае камунальны транспарт і збірае адходы, — адзначае Алена Анатолёўна.

— Сёння ж многія жыхары без напамінаў наводзяць прыгажосць ля свайго дома, фарбуюць агароджы, — кажа яна. — Напрыклад, вельмі прыгожы дом у Волягі Жгельскай. Але ёсць і тыя, каго даводзіцца прымушчаць. Самых злосных парушальнікаў наведвае ўчастковы інспектар. Такае сустрачы гутаркай не абмяжоўваюцца. Пратактылы за ненадлежна санітарны стан накіроўваюцца на разгляд у адміністрацыйную камісію.

Яшчэ ндаўна побач знаходзіліся дзве вёскі: Стары Крупец і Новы Крупец. З канца 2014 года яны аб'яднаны ў адзіны аграгарадок Крупец і адзіны Крупецкі сельсавет, які налічвае каля 1100 жыхароў. Людзі не чакаюць аб'явы пра афіцыйныя суботнікі — дружна збіраюцца разам, каб пасля зімы ці восенню прывесці населены пункт у парадак. Калектывы школы, сельвыканкама, кіраўніцтва мясцовага сельгаспрадпрыемства, пункта аказання бытавых паслуг добра ведаюць замацаваныя за кожным аб'ём работ.

Дарэчы, мясцовае сельгаспрадпрыемства, якое таксама мае назву «Крупец», дапамагае наводзіць парадак на сямнаццаці вуліцах аграгарадка. На тую ж справу ідуць і грошы ад падатку, вядомага як самаабкладанне. Летась людзі сабралі 16 мільёнаў, якія мэтава пайшлі на добраўпарадкаванне могілак і агароджаў.

За апошні час атрымалася зрабіць гэты населены пункт узорным. І раней госці не маглі адвесці вачэй ад драўлянай тэрыторыі царквы над возерам, а цяпер не сорамна паказаць малыя архітэктурныя формы ўздоўж ракі Крупкі, завесці ў кожную з пляч крам, у майстэрню народных рамстваў, школу, бібліятэку...

Ірына АСТАШКЕВІЧ. iost@vziavda.by

МЯСЦОВАЕ САМАКІРАВАННЕ

РЭГІСТРАЦЫЙНАЕ ПАСВЕДЧАННЕ № 15 ад 17 лютага 2009 года выдана Міністэрствам інфармацыі Рэспублікі Беларусь.

Заснавальнікі: Савет Рэспублікі Нацыянальнага сходу Рэспублікі Беларусь, Палата прадстаўнікоў Нацыянальнага сходу Рэспублікі Беларусь, рэдакцыйна-выдавецкая ўстанова «Выдавецкі дом «Звязда».

Дырэктар — галоўны рэдактар **КАРЛЮКЕВІЧ Аляксандр Мікалаевіч**. Адказная за выпуск **КАРПЕНКА Н.У.**

Грамадскі савет: **ГЕРАСИМОВІЧ С.М.**, старшыня Пастаяннай камісіі Савета Рэспублікі Нацыянальнага сходу Рэспублікі Беларусь па рэгіянальнай палітыцы і мясцовым самакіраванні; **АСКЕРКА Ю.В.**, адказны сакратар Савета па ўзаемадзеянні органаў мясцовага самакіравання пры Савеце Рэспублікі Нацыянальнага сходу Рэспублікі Беларусь.

НАВУМЕНКА А.В., старшыня Нараўлянскага раённага Савета дэпутатаў; **СУШЧАНКА М.Л.**, старшыня Глушанскага пасялковага Савета дэпутатаў **Бабруйскага раёна**.

Выдавец — Рэдакцыйна-выдавецкая ўстанова «Выдавецкі дом «Звязда»

АДРАС РЭДАКЦЫІ:

220013, г. Мінск, вул. Б. Хмяльніцкага, 10-а.

КАНТАКТНЫ ТЭЛЕФОН: 292 44 12; e-mail: info@vziavda.by

Газета адрэдагавана ў Рэспубліканскім унітарным прадпрыемстве «Выдавецтва «Беларусь Дом друку». ЛД № 02330/0494179 ад 03.04.2009. 220013, Мінск, пр. Незалежнасці, 79.

Тыраж 20.023. Нумар падпісаны ў 19.30

31 мая 2016 года.